

PATOLOGJA

CZASOPISMO

POŚWIĘCONE

ANATOMJI I FIZJOLOGJI PATOLOGICZNEJ

PATOLOGJI DOŚWIADCZALNEJ I ENDOKRINOLOGJI

REDAKTOR I WYDAWCA: DR. MED. KAZIMIERZ BROSS

POZNAŃ, ULICA DĄBROWSKIEGO 46.

*STRESZCZENIE ZBIOROWE.*Kazimierz Bross - Poznań.**Kiszkowiec.****(*Bacillus botulinus*.)**

Rozmieszczenie geograficzne kiszkowca. Kiszkowca spotykamy naogół wszędzie w glebie.

Badając 52 różne przedmioty, pochodzące częściowo z chlewu świni, której mięso spowodowało zruane otrucie kielbasiane w Elzezelles, (Patologia I, str. 47), a zawierające liczne drobnoustroje, van Ermengem nie znalazł w nich kiszkowca. Ujemne były również badania przewodu pokarmowego ryb, wykonane przez Bittera. Z dawniejszych badaczy jedynie Kempner i Pollack wykryli w wydalinach zdrowej świni beztlenowca, podobnego do kiszkowca van Ermengema. Przypuszczano więc, że kiszkowiec jest rzadkim w przyrodzie. Tymczasem nowsze badania autorów amerykańskich dały wyniki wręcz odmienne. Tanner i Gail M. Dack stwierdzili, że kiszkowca spotyka się wszędzie w przyrodzie, w kale zwierząt i w glebie. Badając kał 10 zdrowych ludzi, wyodrębnili z dwóch prób kiszkowca. Według K. F. Meyera wchodzi tu jednak w rachubę zakażenie laboratoryjne. E. J. Easton i K. F. Meyer nie znaleźli bowiem kiszkowca w stolcu 88 zdrowych osób, mimo, że osoby te spożywały surowe owoce i jarzyny, zawierające niezawodnie zarodniki kiszkowca. Przy badaniu 50 prób kału świń, bydła, koni, owiec i kur, zebranych z różnych stron Kalifornji, badacze ci stwierdzili typ A kiszkowca w kale 3 świń i 2 sztuk bydła, czyli w 5 przypadkach. Autorzy stwierdzają na podstawie badania 95 prób nawozu, że wydaliny zwierząt stosunkowo mało zanieczyszczają ziemię kiszkowcem. Rozległe i podstawowe badania K. F. Meyera i Geigera, K. F. Meyera i B. J. Dubovsky'ej, K. F.